

Een tien met Teun

Eerste druk, 2013
© 2013 Hans Witmond

ISBN: 9789048431151
NUR: 402

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonnodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

De inhoud van dit boek kan autobiografische elementen bevatten en weerspiegelt de persoonlijke beleving van de feiten, de gebeurtenissen en verwachtingen van de auteur. De uitgever aanvaardt dan ook geen aansprakelijkheid voor schade wegens onjuistheid of onvolledigheid van de gestelde feiten, de gebeurtenissen, verwachtingen, beweringen en meningen.

*Een tien
met Teun*

Hans Witmond

INHOUDSOPGAVE

Teun	7
Meineed?	14
Water	17
Uitgebreid	27
Oh, kom toch eens kijken	42
Preventie?	44
Voor één keer filmster	52
Sport verbroedert	57
Reclame	71
Vlieg angst	80

TEUN

Een spreekwoord is een waar woord.

‘Als er regen valt in september wintert het in december,’ bromde ik. Hoewel ik geen idee had of het in september had geregend, dacht ik, door de hevige sneeuw, aan deze spreuk terwijl ik de grootste moeite had om op de been te blijven.

‘Ik waag me op glad ijs,’ dacht ik terwijl ik heel voorzichtig, glijdend en met kleine pasjes, door de witte deken ploeterde.

Mijn doel was café ’t Neutje, op de hoek Beukenplein en Paardensteeg, een intiem klein tentje, half verscholen achter enkele eeuwenoude beuken.

‘Eert wat oud is, warmt wat koud is,’ ging door mij heen toen ik de oude bomen zag en deze in gedachten samenbracht met de kou.

De rest van de spreuk kon ik mij niet zo gauw herinneren maar door de kou dacht ik alleen maar aan de warmte die mij wachtte bij aankomst in ‘De Neut’ zoals het cafeetje door stamgasten werd genoemd.

Een enkele straatlantaarn liet grillige schaduwen zien op de hier en daar vertrapte of opgewaaide sneeuwhopen. ‘De koude rillingen liepen over mijn rug’, maar die waren volgens mij meer het gevolg van de temperatuur dan van angst, hoewel ik mij toch wel een beetje verloren voelde zo alleen in de donkere Paardensteeg.

Rechts van mij zag ik de grote vervallen deur van een leegstaand pand van de voormalige smidse. Als kind liep ik hier vaak langs, kijkend naar de smid, die hier de paarden van nieuwe hoefijzers voorzag.

Dagelijks, op weg naar school, keek ik naar de vonkenregen wanneer hij letterlijk ‘het ijzer smeedde als het heet is’, de paardenbenen tussen de knieën nam en met harde slagen de ijzers vastzette. Steeds weer verwonderde ik mij dat het dier er niets van leek te voelen.

Maar alleen door te graven in mijn geheugen zag ik deze beelden

opnieuw en met weemoed dacht ik: ‘De tijd loopt als zand door je vingers.’

Door de komst van de auto werd het paard overbodig, de zaak bloedde vanzelf dood en de smid moest ‘de lier aan de wilgen hangen’ en ‘vertrok met stille trom’.

In de verte kon ik het flauwe schijnsel van de lantaarn die het verweerde uithangbord van ’t Neutje verlichtte, onderscheiden.

Het onbehaaglijke gevoel maakte plaats voor het gevoel van warmte en geborgenheid. De Neut was in de loop der jaren voor mij als een tweede huis geworden, lief en leed heb ik daar gelaten, gedeeld en aangehoord.

Blij het slechte weer te kunnen ontvluchten opende ik de deur. Het knarsen en knerpen van de scharnieren vermengde zich met het geluid van een bel, die de waard diende te waarschuwen dat er wéér een klant binnenkwam.

‘Allerzielensnieuw voorspelt een zacht voorjaar,’ zei ik zo vrolijk mogelijk terwijl ik stampend de meegevoerde sneeuw op de ruige mat wierp. Nadat ik mijn jas had losgeknoopt, hing ik jas en pet op één van de haken, schuin naast een gezellig knetterende potkachel.

Het viel me direct op dat er al meerdere jassen hingen terwijl er niemand in de zaak zat. Hierdoor wist ik dat ik niet de eerste was, de anderen waren er kennelijk al. De kastelein, mij beter bekend als Frits, keek eerst hoopvol op ‘Beter één klant aan de bar dan tien voor de deur,’ was zijn devies, maar toen hij mij zag zei hij: ‘Ik had het kunnen weten, Allerzielen in december, hoe kom je erop,’ en hoofdschuddend zakte hij weer terug achter de bar.

‘Je weet de weg,’ zei hij en vervolgde met: ‘Neem gelijk de koffie mee.’ ‘Tuurlijk,’ antwoordde ik en liep achter de bar om langs Frits, pakte de koffiekkan en schonk mij een beker in.

Met de koffie in mijn hand liep ik door naar een klein woonvertrekje vlak naast de keuken.

Het zaaltje, dat vroeger als huiskamer van de uitbater diende, wordt nu alleen nog gebruikt door ons kaartclubje dat in de loop der jaren is gevormd uit enkele oude stamgasten.

Met een ‘Hoe later op de avond...’ of ‘Beter laat dan nooit,’ wilde ik binnenkomen maar om de één of andere reden hield ik mijn mond toen ik het zaaltje binnenstapte.

De bezitters van de jassen aan de haken in het café bemerkten mijn binnenkomst niet en zo op het eerste gezicht was iedereen er al. Waarschijnlijk was ik de enige die last heeft gehad van het slechte weer.

Hoewel er nooit een vaste tijd is afgesproken, heeft automatisme er toe geleid dat we altijd rond acht uur verzamelden. Ook was de gewoonte dat de eerst aankomende de tafels en de gestapelde stoelen vast naar het midden van het zaaltje schuift, waar het licht beter valt zodat de kaarten beter te zien zijn.

Naar alle waarschijnlijkheid is de eerst aankomende dit keer in zijn werk gestoord of niet aan zijn werk toegekomen, want er stond slechts één tafel en de overige clubleden stonden er in een kring omheen, druk pratend met iemand die in hun midden stond.

Toen ik dichterbij kwam, herkende ik Teun.

Teun, een klein mannetje van 69 jaar was het oudste lid van ons kaartclubje. Samen met zijn vrouw Mien kwam hij trouw elke week. Zij waren het bewijs dat tegenpolen elkaar aantrekken, Mien, het zonnetje in huis, altijd vrolijk en opgeruimd, kende geen problemen en wist elk akkefietje zo op te lossen zodat alle partijen tevreden waren. En Teun? Teuns gezicht stond altijd op onweer, was snel aangebrand en had altijd overal iets op aan te merken.

De aow?: Zet geen zoden aan de dijk, stop je in je holle kies.

De jeugd van tegenwoordig?: Zo lui als een varken.

Het optreden van de politie?: Zo slap als een vaatdoek.

De dagelijkse tv-programma's?: Brandhout voor de hel enzovoort, enzovoort.

Maar, en dat moet gezegd worden, het hart op de juiste plaats.

Toen twee jaar geleden Mien plotseling overleed, viel Teun in een diep gat. Hij zag het niet meer zitten. Hij voelde zich van God en iedereen verlaten.

Op de wekelijkse kaartavond schitterde hij door afwezigheid. Maar na lange gesprekken met Frits, die door zijn jarenlange omgang met mensen aan de bar vaak als een biechtvader een oplossing voor alle problemen had, zag Teun gelukkig weer wat licht aan het eind van de tunnel.

Frits wist Teun over te halen bij de club te blijven.

Achteraf is Teun blij dat Frits met deze actie hem voor de club heeft weten te behouden en wij, de overige clubleden, vinden dat, ook al heeft Teun dat zelf niet in de gaten, hij door zijn gemopper onze kaartavonden een speciaal karakter geeft.

Teun vond, vooral in de winter, het alleen zijn erg moeilijk. Daarom dachten zijn kinderen dat een overwintering in een warm land hem op het lijf geschreven was. Maar Teun, die altijd argwanend naar de dubbele bodem zocht, dacht eerst dat z'n kinderen hem vast weg wilden hebben omdat ze hem een zeurpiet vonden.

Gelukkig begreep hij later dat zijn kinderen het beste met hem voor hadden en ging hij overstag.

Na lang wikken en wegen viel de keuze op Spanje. Mede omdat volgens zijn kinderen daar heel veel Nederlanders waren die er voor zouden zorgen dat hij zich daar ook thuis zou voelen en natuurlijk met altijd mooi weer.

Teun, die nog nooit verder van huis was geweest dan een dagje Volendam, vond Spanje een elitereis. Jarenlang hadden Teun en Mien 'overwinteraars' maar snobs gevonden, geen echte jongens van Jan de Witt vonden ze. Maar nadat hij zich uiteindelijk toch had laten overhalen werden zijn verhalen, naarmate de vertrekdatum naderde, steeds enthousiaster.

Vijf weken geleden hebben we hem met z'n allen naar Schiphol gebracht in de veronderstelling hem in het voorjaar met de prachtigste verhalen terug te zien.

Toen Teun mij zag binnenkomen, grijsde hij: 'Zoals het klokje thuis tikt tikt het nergens,' zei hij, maar 'hij zette een gezicht als drie dagen slecht weer' en 'keek als een boer met kiespijn'.